

Cupcake wedstrijd

Met een kopje koffie in haar hand liep Kelly door haar appartementje, dat ze een jaar geleden had ingericht in retro-stijl. Vanuit haar ooghoeken gluurde ze naar de flyer die op de eettafel lag. 'Cupcake wedstrijd' stond er in grote roze letters opgedrukt en foto's van de mooiste cupcakes sierde de hele reclamefolder, samen met de nodige informatie over de wedstrijd.

Ze plaatste haar kopje koffie op de tafel en nam met bibberende handen de flyer op. Vol spanning zag ze een beeld voor haar ogen verschijnen, zij die deelnam in de cupcake wedstrijd. Stel je voor... Geschokt door haar grootmoedigheid legde ze het papiertje gauw terug neer.

Neen dacht ze, dat durf ik niet. Ze schudde haar hoofd als bevestiging op haar eigen faalangst. Langs de andere kant, de hoofdprijs sprak haar wel heel erg aan! Niet de geldsom, dat was mooi meegenomen, maar daar alleen zou ze het niet voor doen. Wel voor de beloofde citytrip naar New York, met daar een persoonlijke ontmoeting in de beroemste cupcake-bakkerij ter wereld! Enkel, hoe kon ze toch van dat bange stemmetje in haar hoofd afgeraken en toch de moed vinden om deel te nemen?

Na al een paar keer een verstrooide blik op haar zalmroze antieke telefoon te hebben geworpen, had Kelly door dat het ding ook daadwerkelijk rinkelde.

"Dag mama! Wat heb je in je hand, zeg je?"

"Ja, die flyer heb ik ook net gezien."

"Eeraan deelnemen? Ik?"

"Neen mama. Het is druk op het werk, ik heb daar geen tijd voor"

"Ah, ik moet mijn baas om verlof vragen, want dat neem ik nooit?"

"Mama rustig, ik versta je bijna niet als je zo zenuwachtig praat."

"Jawel mama, heel lief van je dat jij aan mij denkt. Dat jij gelooft in mij en wil dat ik deze kans met beide handen grijp."

"Ik zal erover nadenken. Ik bel je straks terug. Kusje aan papa."

De hoorn was nog geen seconde terug op de haak gegooid of het toestel liet opnieuw van zich horen.

"Hey Caro!"

"Oh neen, jij ook al? Mijn mama belde daar ook al voor."

"Natuurlijk ben ik dol op cupcakes bakken! Enkel is dat niet alles wat telt bij zo een wedstrijd."

"Haha, neen mijn uiterlijk zal me niet helpen en je schunnige opmerkingen wat ik zou kunnen doen ook niet"

"Jaja, ik zal erover nadenken. Ik bel je vanavond terug, beloofd! Tot later."

Ze smees zichzelf in de zetel en overliep haar leven, ze moest iets gaan doen met die droom om ooit een eigen koffiehuisje te kunnen openen. Haar laten inschrijven bij deze wedstrijd zou een toffe uitdaging worden, ook om haar zelfbeeld lof toe te zingen. Ze spurte naar de badkamer, nam haar make-upspiegeltje in haar handen en riep vol zelfvertrouwen tegen haar spiegelbeeld: "Ik wil het!... Ik kan het!... Ik doe het!" Nu ze zo dicht met haar gezicht tegen haar spiegeltje plakte, riep ze ontzet: "Oh, en ik moet dringend nog naar de kapper!" Kelly kwam al huppelend en vrolijk zingend uit de badkamer. "Ik ga naar New York... Of dat denk ik toch... dat hoop ik toch... lalalalalà."

De grote wedstrijddag was aangebroken, zenuwen gierden door haar lichaam, onder haar arm droeg Kelly een grote map vol met aantekeningen en zelfbedachte recepten. Ze stond samen met nog andere ongeduldige mensen te wachten op het openbaar vervoer.

Na een half uur op een warme en mufte bus te hebben doorgebracht, was ze blij dat ze kon uitstappen en de buitenlucht mocht opsnuiven. "Ah, uitlaatgassen in je longen snuiven... Ook niet direct een goed plan," kuchte ze. Met de map nog steeds onder haar arm geklemd, taste ze in haar jaszak naar haar mobieltje. Ze zag dat Caro haar probeerde te bellen.

"Caro, ik kan nu moeilijk praten op het moment. Ik ben net uit de bus gestapt en te voet onderweg naar de wedstrijd," sprak ze hijgend, terwijl ze haar pas versnelde. "Geen idee of ik het nog op tijd ga halen?"

Ze worstelde zich door de menigte of dat was toch haar plan geweest, moest de meneer voor haar hem niet ineens van richting willen veranderen. Voor ze het beseftte lag ze languit op de grond, viel haar map open en lagen al haar aantekeningen verspreid over de vuile grond in de grote stad. "Neen! Neen!" bleef ze maar roepen, terwijl ze haastig kruipend op handen en knieën over het voetpad bewoog. "Redden

wat te redden valt," gilde ze naar de mensen, maar niemand reageerde. "Verdomde stad!" vloekte ze binnensmonds terwijl ze opstond, haar kleren recht trok en het vuil eraf mepte.

"Ik denk dat dit ook nog aan u toebehoort?" vroeg een vriendelijke mannenstem.

Ze nam haar nota van hem aan, bedankte hem en wankelde op haar hoge hakken voorbij hem. Kelly hoopte dat haar nervositeit niet toonbaar was geweest? Tot ze voor zijn ogen, met haar hak in een kuiltje bleef steken, haar voet lichtjes omsloeg en haar evenwicht daardoor eventjes verloor. "Whaaa!" flapte ze eruit, terwijl ze zichzelf keurig recht hield. Ze bleef even staan, nam diep adem. Streek haar haren uit haar ogen, rechte haar schouders en dwong zichzelf verder te wandelen.

Een paar meter verderop in de straat, kwam Kelly eindelijk aan in het gebouw. De grote zaal, waar de wedstrijd plaats vond, was onderverdeeld in vakjes. Voor elke deelnemer was er een keukentje met daarin: een oven, koel- en vrieskastje, spoelbak,...

"Oh, zo schattig en prachtig," fluisterde ze tegen zichzelf. Iedereen kreeg hun plaats toegewezen. Ze mochten zich er al naartoe begeven en zich er baas over maken. Kelly was benieuwd naar de jury, ze had hun namen wel vermeld zien staan op de flyer, maar daarmee wist ze nog niet hoe die eruit zagen. Hopelijk waren ze sympathiek? Want haar zenuwstelsel kon nu, na haar voorval van daarstraks, echt geen norse mensen meer aan.

De driekoppige jury wandelde binnen. Kelly had net een pak bloem geopend, toen ze de man zijn gezicht herkende. Blijkbaar had ze door het verschieten op het pak bloem geknepen, en voor ze het wist zaten haar kleren en zijzelf onder een laagje wit poeder. "Ppffft," klonk het uit Kelly haar mond, die een poging onderging om haar gezicht vrij te krijgen van de bloem. De man moest zachtjes lachen en gaf, onopgemerkt voor de andere aanwezigen, een knipoog in haar richting.

Na de regels te hebben gehoord van de jury, mochten de kandidaten beginnen met bakken en decoreren. Kelly greep direct naar haar grote map, haar laatst bedachte cakesmaakje wilde ze de jury graag laten proeven. Na heel de map te hebben doorzocht en weer opnieuw, en nogmaals,... Sloeg de paniek haar om het hart. Ze was haar receptje kwijt! Ze was ook nog zo dom geweest om het nergens anders op te noteren. Hoe was dat mogelijk?

Met een fronsend voorhoofd dacht ze na... Ja! Ik weet het weer! Daar op de straat? Maar dat kon niet, ze had toch al haar papieren opgeraapt? Mijn jas! Waar is mijn jas? Juist, aan de kapstok gehangen. Ze vloog er naartoe! Wild schoof ze hem van de ene naar de andere kant, tot ze aan haar jaszakken kon. Ze voelde er iets in zitten... Een opgefrummeld stuk papier. Ze hoopte maar dat het haar receptje was, ze prutste het open en liet haar hoofd in haar jas vallen. "Yes!" zuchtte ze opgelucht. Dat was waar, op het moment dat de man het haar had teruggegeven, had ze het in haar jaszak gestopt.

Even later was ze druk in haar keukentje bezig, het was er een grote rommel. Ze had geen besef meer van de ruimte rondom haar of van de andere mensen erin. Ze ging volledig op in haar droomwereld en verzon dat ze voor haar eigen koffiehuisje aan het bakken was.

Op het einde van de rit had ze prachtige cupcakes tevoorschijn getoverd. Tijdens de proef- en keuringsronde van de cupcakes was de jury muisstil, wat haar nog meer stress bezorgde dan heel de dag samen al had gedaan. De jury gaf nog geen uitspraak, eerst moesten ze samen overleggen en pas vanavond deelden ze hun besluit mee.

's Avonds stond ze van haar ene been op haar andere te springen. Ze gunde iedereen die prijs, maar hoopte er toch stiekem zelf op. De jury riep de kandidaten bij elkaar: "Jullie hebben allemaal een voor een jullie uiterste best gedaan, wij willen dan ook iedereen bedanken voor zijn of haar deelname. Natuurlijk kan er maar een winnaar zijn in een spel, maar er zijn zeker geen verliezers! Wij hebben hier prachtige cupcakes gezien en heerlijke smaakcombinaties mogen proeven. Maar dan nu naar het hoogtepunt van de dag...

De winnaar is.... Kelly Ans!"

Gejuich en handgeklap galmden door de zaal. Sprakeloos bleef ze staan bij het horen van haar naam. Het drong ook even door tot ze besepte dat haar droom in vervulling ging. Tranen rolden over haar wangen.

Zij, Kelly Ans, ging een koffiehuisje openen, daar was ze nu honderd procent zeker van!

Geschreven door Jaimie P.

